

Kerkdienst a.b. Zr.Ms. De Zeven Provinciën

Zondag 6 maart

9.00u Korporaalsverblijf

VETERANEN

GEËERD OF AFGEDANKT ?

Programma:

- Welkom
- Inleiding
- Muziek: Five Finger Death Punch – *Wrong Side of Heaven*
- Inleiding (vervolg)
- Muziek: Billy Joel – *Good Night Saigon*
- Schriftlezing: Ezechiël 37: 1-14
- Overdenking: Door wie moet de veteraan gewaardeerd worden?
- Muziek en kaarsen (Nickleback – *Far away*)
- Gebed en 'Onze Vader'

Onze Vader

Onze Vader, die in de hemelen zijt, Uw naam worde geheiligd, Uw koninkrijk kome, uw wil geschiede op de aarde, zoals in de hemel.

Geef ons heden ons dagelijks brood, en vergeef ons onze schulden, zoals wij ook onze schuldenaren vergeven, en leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den boze.

Want U is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in eeuwigheid, Amen

Schriftlezing: Ezechiël 37: 1-14

1 Ik werd opnieuw door de hand van de HEER gegrepen. Zijn geest voerde mij mee en hij zette mij neer in een dal vol beenderen. 2 Ik moest er aan alle kanten omheen lopen, en zo zag ik dat er verspreid over het dal heel veel beenderen lagen, die helemaal waren uitgedroogd. 3 De HEER vroeg mij: 'Mensenkind, kunnen deze beenderen weer tot leven komen?' Ik antwoordde: 'HEER, mijn God, dat weet u alleen.' 4 Toen zei hij: 'Profeteer, en zeg tegen deze beenderen: "Dorre beenderen, luister naar de woorden van de HEER! 5 Dit zegt God, de HEER: Beenderen, ik ga jullie adem geven zodat jullie tot leven komen. 6 Ik zal jullie pezen geven, vlees op jullie laten groeien en jullie met huid overtrekken. Ik zal jullie adem geven zodat jullie tot leven komen, en jullie zullen beseffen dat ik de HEER ben.'"

7 Ik profeteerde zoals mij was opgedragen. Zodra ik dat deed hoorde ik een geluid, er klonk een geruis van botten die naar elkaar toe bewogen en zich aaneen voegden. 8 Ik zag pezen zich aanhechten en vlees groeien, ik zag hoe er huid over de botten heen trok, maar ademen deden ze nog niet. 9 Toen zei hij tegen mij: 'Profeteer tegen de wind, profeteer, mensenkind, en zeg tegen de wind: "Dit zegt God, de HEER: Kom uit de vier windstreken, wind, en blaas in deze doden, zodat ze weer gaan leven.'" 10 Ik profeteerde zoals hij mij gezegd had, en de lichamen werden met adem gevuld. Ze kwamen tot leven en gingen op hun voeten staan: een onafzienbare menigte.

11 En hij zei tegen mij: 'Mensenkind, deze beenderen zijn het volk van Israël. Het zegt: "Onze botten zijn verdord, onze hoop is vervlogen, onze levensdraad is afgesneden."

12 Profeteer daarom en zeg tegen hen: "Dit zegt God, de HEER: Mijn volk, ik zal jullie graven openen, ik laat jullie uit je graven komen en ik zal jullie naar het land van Israël terugbrengen. 13 Jullie zijn mijn volk, en jullie zullen beseffen dat ik de HEER ben als ik je graven open en jullie uit je graven laat komen. 14 Ik zal jullie mijn adem geven zodat jullie weer tot leven komen, ik zal jullie terugbrengen naar je land, en jullie zullen beseffen dat ik de HEER ben. Wat ik gezegd heb, zal ik doen – zo spreekt de HEER."

Overdenking Ezechiël 37, Veteranen; geëerd of afgedankt.

Het stereotype beeld van de veteraan is dat van een krasse bejaarde, die met de borst vol medailles meeloopt of rijdt in een defilé op 5 mei.

Dit beeld van de veteraan klopt niet met de feitelijke situatie. Iedereen die op ernstmissie is geweest, ook al is het maar voor een dag, geldt officieel als veteraan en ontvangt het daarbij horende veteranenspeldje. Daarmee heeft zeker de helft van de opvarenden hier aan boord de status van veteraan.

De reden daarvoor is dat de samenleving via de politiek haar erkenning wil tonen voor wat militairen op missies doen en hebben gedaan voor ons land.

Veel veteranen zijn dus nog relatief jong. Die 'jonge' veteranen laten soms ook van zich horen. Bijv. de Dutchbat veteranen die niet welkom waren op het defilé in Wageningen. Dat moest toch vooral een WO II defilé blijven. Daardoor voelden de Dutchbat veteranen zich miskent.

Dit incident is kenmerkend voor de houding van de samenleving tegenover veteranen. Die is op z'n minst ambivalent. Enerzijds eert de samenleving ons als helden, maar dan moeten we wel passen in het beeld, dat de samenleving van helden heeft.

Voor heel veel militaire inzetten geldt dat de 'samenleving' er op z'n minst onverschillig tegenover staat (Afghanistan? Het was nergens goed voor!) of er zelfs een vorm van schaamte heerst, zoals in het geval van Dutchbat in Sebrenica.

Voor heel veel militaire inzetten geldt dat de samenleving ze zo snel mogelijk wil vergeten en weer vooruit kijkt. Daarbij blijven de mensen die hun leven op het spel hebben gezet t.b.v. die militaire inzet vaak in de kou staan.

Voor hun verhalen, ervaringen en trauma's is weinig aandacht vanuit de samenleving, waardoor ze zich vaak aan hun lot overgelaten voelen met alle gevolgen van dien.

Door die ambivalente houding van de samenleving is er ook weinig aandacht voor wat een militaire inzet doet met de betrokkenen. Het hele verschijnsel PTSS is pas 'ontdekt' na de Vietnam oorlog, terwijl het natuurlijk al lang bestond, maar het werd gewoon genegeerd.

Een militaire inzet doet wat met je. Niet alleen als je heftige dingen meemaakt en ziet. Puur het feit, dat je zo lang weg bent en de bijzondere omstandigheden, waaronder je werkt drukt een stempel op je leven.

Het klinkt misschien cynisch, maar de grootste kans om als held de boeken in te gaan als militair heb je als je het leven laat op het slagveld.

Dat is trouwens ook niet altijd zo geweest.

De gewoonte om militairen na een veldslag te begraven is van na onze jaartelling. Het waren de christenen die zich daarmee onderscheidden in de Romeinse samenleving en het geldt sindsdien als één van de werken van barmhartigheid.

Voor die tijd bleven de lijken na een veldslag liggen tot er alleen nog maar dorre botten over waren.

Schriftlezing: Ezechiël
37: 1 – 14

Voor de gesneuvelden is de strijd voorbij. Zij worden ook niet meer geplaagd door vragen als, waar is dit eigenlijk goed voor geweest. Doden hebben geen trauma's, overlevenden wel.

Dat gold ook voor de Joden die na de finale slag met de Babyloniers in ballingschap waren gevoerd. Ze voelden zich gedumt, afgedankt, afgesneden van

hun land en daarmee afgesneden van het leven. Onder hen leefde de gedachte: we waren dood beter afgeweest, dan zo door te moeten leven.

Tegen die achtergrond en om een volk te bemoedigen dat zo bij de pakken neer zit en voor zichzelf geen toekomst meer ziet, krijgt Ezechiël dit indrukwekkende visioen.

God geeft zijn afgeleefde volk weer body en zijn uitgebluste mensen weer spirit. De mensen die zich afgedankt voelen krijgen weer identiteit en gevoel voor eigenwaarde.

Dat is een boodschap die ook bemoedigend is voor veteranen en alle militairen die ver van huis zijn.

Voor de waardering uit de samenleving hoef je het niet te doen. Misschien wordt je even als held geëerd, maar dat duurt nooit lang. Over het algemeen zitten mensen niet te wachten op jouw verhalen en hebben ze weinig oog voor de wissel die het getrokken heeft op jouw leven.

Ook als de vragen opborrelen over het nut van de inzet: 'who was wrong and who was right?', zoals Billy Joel zingt in *Good night Saigon*, of in ons geval: wat draagt onze operatie nou eigenlijk bij aan een betere samenleving?

Die paar honderd kilo drugs die we vangen heeft nauwelijks invloed op de handel in verdovende middelen. Er is in ieder geval niks van te merken in het aanbod en de straatwaarde van cocaïne en marihuana. Vervolgens worden we na de vangst in onze operationele mogelijkheden beperkt door allerlei wet- en regelgeving.

Ik hoor die vragen om me heen en het is niet verkeerd om jezelf dit soort vragen te stellen als militair. De zogenaamde trage vragen. Wat is het nut van mijn werk? Waar doen we het eigenlijk voor?

Maar het is niet nodig om daardoor cynisch te worden en je moet zeker je gevoel van eigenwaarde daar niet van af laten hangen.

We zijn militairen en we mogen trots zijn op onszelf, omdat we vakmensen zijn, omdat we de bereidheid hebben om dat te doen, wat de samenleving van ons vraagt, en omdat we ons houden aan de internationale rechtsorde en internationale afspraken respecteren. Waardering uit de samenleving is mooi, maar uiteindelijk gaat het er om dat we onszelf kunnen waarderen en dat we kunnen voldoen aan de standaard die we onszelf opleggen.

En wat geldt voor militairen geldt in feite voor ieder mens. Niets of niemand kan een mens beroven van z'n waardigheid. Je hoeft je zelfs je gevoel van eigenwaarde niet te laten afnemen door je eigen stomiteiten en fuck ups. Ons leven wordt niet beheerst door de spoken uit het verleden, maar door de Geest van God, die ons altijd weer voor de mogelijkheid stelt om een nieuwe start te maken.